

/Забиват клепалата зе вечерня. Радул и Добромир се отдръпват встрани. Влизат Мария и Белослава, носят димитровчета в ръка. Мария оставя цветята на гробовете и запалва вощеница. Двете девойки коленичат и се молят./

РАДУЛ: Милкава... Дъщерята на великия примикър...

ДОВОРОМИР: Това не е дъщерята на великия примикър. Той изобщо няма дъщеря. Това е Белослава. Баща ѝ беше покойния княз Белота, великият логотет на Асеновци. Но тя е чернооска като майка си...

/Вздъхва и поглежда към нея./

РАДУЛ: Аз не говоря за чернооската, а за другата.

ДОВОРОМИР: Та това е царкинята.

РАДУЛ: Дъщерята на Катосяна!

ДОВОРОМИР: Мария.

/Още веднъж поглежда към Белослава, която се обръща към него./

/Отвън се чува надигащ се рев на тъпна.

Чуват се отделни ясни думи: "Синът ѝ е болен от проказа". "Тя е ведница! Държи го в къщи!", "Да ни зарази всички!", "Дръжте ги! "Подпалете скверният им дом!" Тичешком в църквата се втурва Елвана, следвана от тъпната./

ЕЛВАНА: Милост! Помощ!

/С разчорпени коси Елвана се хвърля в краката на Мария./

МАРИЯ: Какво има? Какво става тук!

ЕЛВАНА: Набедиха ни! С подла измама искат да ни изхвърлят и изгорят дома ни.

/Приближава Драгота със стражи./